

Spis treści

CZAS PRZYGOTOWAŃ: **styczeń—maj 1958**

- I. Konspiracja, jej bohaterowie, rodowody, historia i wstępne działania w latach 1956 i 1957 — 6; Sakiet-Sidi-Jussef — 17; algierska „Antena” — 18; dziennik wydarzeń majowych 1958 r. — 22; „Może być raz jeszcze użyteczny Francji” — 35; „Oni nie chcą de Gaulle’a” — 42; „Nie zamierzam być Hindenburgiem IV Republiki” — 48; gabinet premiera de Gaulle’a, ostatni gabinet IV Republiki — 48.

CZAS PRÓB: **1958—1961**

- II. Pierwsze kroki — 54; „Zrozumiałem was” — 55; Salan delegatem generalnym i naczelnym dowódcą wojsk w Algierii — 56; reforma konstytucji, kilka uwag o jej źródłach — 56; referendum konstytucyjne 1958 r. — 58; „plan konstancyński” de Gaulle’a — 59; powstanie UNR — 60; wybory listopadowe 1958 r. — 61; odwołanie Salana i nominacja Challe’a, czyli order i kopniak — 63; de Gaulle prezydentem Republiki — 64; trudności monetarne, dewaluacja franka — 65; gabinet Debré — 68.
- III. Nareszcie na szerszych wodach — bojkot ONZ, wizyta Adenauera i spór z Londynem — 70; list-memorandum w sprawie triumwiratu w NATO — 73; de Gaulle u Adenauera — 74; grudniowa sesja NATO — sesja utarczek 74; interesy Francji i NRF — 75; próba kontynuacji polityki z Brazzaville wobec Afryki — 77; problemy Europy, rywalizacja z Anglosasami — 78; kilka uwag o charakterze konferencji prasowych de Gaulle’a — 80; uznanie de facto przez Francję granicy na Odrze i Nysie — 81.

IV. Propozycje de Gaulle'a z 16 września 1959 r. w kwestii rozwiązania problemu algierskiego: referendum w sprawie samookreślenia Algierii w cztery lata po przerwaniu walk — 86; reakcja ultrasów i dialogi z oficerami — 88; „potyczki” z Anglosasami trwają — 90; czwarte spotkanie z Adenauerem — 92; sprawy monetarne, deflacioniści i inflacioniści — 94; dymisja ministra finansów Pinaya — 95; polityka gospodarcza godzi w szerokie masy — 95; zamieszanie w Algierii odwraca uwagę od strajków — 99; odwołanie Massu i rebelia barykad w Algierze w styczniu 1960 r. — 104; której efektem są „uprawnienia specjalne” dla rządu gaullistowskiego — 106.

V. U progu 1960 r.: rekonstrukcja rządu, bomba atomowa i Bonn — 108; wizyta premiera radzieckiego we Francji — 109; de Gaulle w Anglii — 111; i w USA 111; paryska konferencja na szczycie, której nie było — 113; wielkie strajki rolne i robotnicze — 116; zmiany personalne w Algierii — 117; próba rokowań w Melun — 118; „mistyka niepodległości”, kryzys Wspólnoty Francuskiej — 119; ONZ: „sesja szefów państw” i pozycja Francji, porozumienie wojskowe z Bonn — 122.

VI. Salan i konspiracja wojskowa po przegrupowaniu sił pod koniec 1960 r. — 124; „tournée po stołówkach” de Gaulle'a i „krwawa niedziela” algierska — 126; referendum 8 stycznia 1961 r. — 128; — kontakty z FLN i problem Sahary — 128; powstanie OAS — 130; kwietniowy (1961 r.) pucz generałów — 132; riposta de Gaulle'a — 133; sakramentalne „uprawnienia nadzwyczajne” — 145.

CZAS PORZĄDKÓW: 1961—1962

VII. Pierwsza faza rozmów w Evian — 148; wizyta Kennedy'ego w Paryżu i amerykańskie pojęcia o de Gaulle'u — 149; prezydent NRF we Francji — 155; opuścić Bizertę — wołają Tunezyjczycy — 155; rozmowy algiersko-francuskie w Lugrin — 156; terror OAS — 156; strajki we Francji — 159; konferencja prasowa de Gaulle'a z 5 września 1961 r. i czwarta próba zamachu na generała — 162; demonstracje Algierczyków w Paryżu i krwawe represje policji — 165; strajk głodowy więźniów-Algierczyków — 167.

VIII. Gdy „tłum wyszedł z bruku” — 168; bomby OAS-owskie w metropolii — 169; 8 lutego 1962 r.: krwawe zajścia w Paryżu — 170; „przekładaniec śmierci” w Algierii — 174; podpisanie układów ewiańskich 18 marca 1962 r.: koniec wojny w Algierii — 176; aresztowanie Jouhauda — 178; OAS nie rezygnuje z walki i szuka sprzymierzeńców — 178; referendum w sprawie Algierii w kwietniu 1962 r. — 179; Debré odchodzi. Pompidou premierem — 180; finis coronat opus, czyli aresztowanie Salana — 183.

IX. Zamachy na de Gaulle’a — 186; sprawa nowej konstytucji — 189; upadek (chwilowy) rządu Pompidou, rozwiązanie parlamentu — 193; referendum i wybory — 194; zwycięstwo de Gaulle’a — 198; Pompidou ponownie premierem — 199; reforma sądownictwa — 200.

CZAS POSZUKIWAŃ: 1962—1963

X. Konferencja prasowa 15 maja 1962 r. i jej reperkusje — 204; wizyta Adenauera we Francji — 206; de Gaulle rewizytuje NRF — 207; kryzys karaibski i wnioski generała — 211; kontrowersje wokół „wielostronnej” siły nuklearnej NATO — 213.

XI. Konferencja prasowa w styczniu 1963 r., czyli jedna z wielkich prób generała — 217; traktat elizejski — 223; noty protestacyjne ZSRR, CSRS i Polski — 225; EWG — „sesja ostatniej szansy” — 227; jeszcze jeden zamach na de Gaulle’a — 228; machinacje OAS — 229; „narodowa siła uderzeniowa” — 232; wielki strajk marcowy 1963 r. — 233; wrzenie na wsi — 238; ratyfikacja traktatu Paryż-Bonn, nota ZSRR — 239; kopniak generała w NATO (wycofanie marynarki wojennej Francji z NATO) — 240; Kennedy w NRF — 240; pierwsza wieloletnia umowa handlowa Francji z Polską — 243; stosunek generała do układu moskiewskiego w sprawie wstrzymania doświadczeń nuklearnych — 244.

CZAS PRZEŁOMÓW: 1964—1967

XII. De Gaulle zmienia kierunek nawigacji politycznej: nawiązanie stosunków z ChRL — 246; spory z Bonn i Waszyngtonem — 249; dalsza ofensywa Paryża na NATO — 250; ożywienie się polityki Francji wobec krajów socjalistycz-

nych, wizyta parlamentarzystów francuskich w Polsce — 252; zbliżenie do krajów trzeciego świata i podróż generała do Meksyku w marcu 1964 r. — 255; stosunek do Wietnamu, Konga i Cypru — 256; wrześniowa podróż-maraton de Gaulle'a po krajach Ameryki Łacińskiej — 257; rozmowy Waszyngton-Bonn, ich efekty i riposta de Gaulle'a — 260; trudno być prorokiem we własnym kraju — 264.

XIII. Erhard w Paryżu — 267; śmierć Churchilla — 269; konferencja prasowa de Gaulle'a z 4 lutego 1965 r., głównie na temat Niemiec federalnych — 269; „Ameryka córą Europy”, ale Francja atakuje dolar — 271; „złota zasada” — 273; UNR w przededniu wyborów prezydenckich — 275; dalsze zbliżenie między Paryżem a krajami socjalistycznymi — 277; poprawa stosunków z Arabami — 277; kontynuacja zbliżenia między Francją a ZSRR, polityczne znaczenie przyjęcia francuskiego systemu telewizyjnego przez wiele krajów Europy, ważna wizyta Gromyki w Paryżu — 278; ale z Bonn ciągle kontrowersje — 281; „zakłęty krąg” koncepcji „od Atlantyku do Uralu” — 283; trudności z rolniczym Wspólnym Rynkiem — 285; groźba eksmisji NATO z Francji — 288; dyplomatyczna „róża wiatrów” Paryża w 1965 r. — 289; wizyta polskiej delegacji rządowej w Paryżu — 290; batalia generała o fotel prezydencki — 292; nowy gabinet Pompidou — 296; bezruch rządu na polu socjalnym, burzliwy „rok społeczny” 1966 — 297; de Gaulle szuka wyjścia — 299; w tym także z NATO, które otrzymuje ostateczną eksmisję z Francji — 304.

XIV. Pogrzeb MLF — 310; wizyta de Gaulle'a w Moskwie w czerwcu 1966 r. — 311; Erytrea, Etiopia, Kambodża, Nowa Kaledonia, Nowe Hebrydy, Polinezja, Gwadelupa, czyli zawrotny wyścig generała ze wskazówkami zegara — 313; ostatnia trąbka NATO w Paryżu — 315; znowu starcie na froncie wewnętrznym, wybory do parlamentu w 1967 r. — 316; nikła większość gaullistów w parlamencie, nowy gabinet Pompidou — 318; śmierć Konrada Adenauera — 319; agresja Izraela na Bliskim Wschodzie, de Gaulle blokuje dostawy broni — 320; Pompidou w ZSRR — 322; „Niech żyje wolny Quebec” — 325; czym była prasa, radio i telewizja dla generała? — 327; batalia de Gaulle'a z dziennikarzami — 328; generał pragnie rozmawiać z naro-

dem i przedstawia mu wizję „francuskiego przyczółka” u granic USA — 329; wrzesień 1967 r. — wizyta de Gaulle’a w Polsce: „To była wspaniała podróż” — 333; „obrona we wszystkich azymutach” — 337; cień spraw wewnętrznych — 339; UNR zmienia emblemat na UDR — 342; co z popularnością generała pod koniec 1967 r.? — 343.

CZAS PORAŻEK: 1968—1969

XV. Paryż wznawia ofensywę przeciw supremacji gospodarczej USA, choć zaplecze jest w 1968 r. bardzo niespokojne — 346; nowa runda walki z dolarem — 348; Nanterre szumi — 349; demonstracja 1 maja 1968 r. — 351; mimo wszystko Pompidou udaje się do Iranu i Afganistanu — 352; „faza studencka” wydarzeń majowych 1968 r. — 353; powrót Pompidou z zagranicy — 355; „faza socjalna” — 354; wyjazd de Gaulle’a do Rumunii i fala strajków — 357; odwet dolara — 360; „strajk powstańczy”? — 360; „Jest skończony!” — 361; Pompidou zaczyna rokowania ze związkami zawodowymi — 362; „faza polityczna” — 363; Pompidou w kontrakcji — 365; nieoczekiwane „zniknięcie” de Gaulle’a — 368; generał u Massu w Baden-Baden — 368; tymczasem w Paryżu... — 370; powrót generała — 371; jaka wygrana? — 374; co to był za kryzys? — 376; zwycięstwo, które jednak nie jest zwycięstwem — 388; Pompidou odchodzi — 391.

XVI. Cena maja — 393; odwet dolara — 395; próba reform — 396; burza walutowa w 1968 r. — 400; de Gaulle odrzuca dewaluację — 405; pełne embargo na broń dla Izraela — 406; pierwsza wzmianka o kandydowaniu Georges’a Pompidou — 408; 2 lutego 1969 r.: generał stawia w Quimper wszystko na jedną kartę i podejmuje ostateczną decyzję o referendum — 409; motywacja tego posunięcia — 412; „partia strachu” przeciw generałowi — 414; ostatnie referendum i odejście de Gaulle’a — 417.

CZAS PODSUMOWAŃ: maj 1969—listopad 1970

XVII. Podróż generała do Irlandii — 420; powrót do Colombey — 422; rozmowy przy kominku — 423; „Pamiętniki nadziei” — 428; śmierć generała — 434; testament — 438; przygotowania do ostatniej drogi — 441; wielki pogrzeb — 442; kim był de Gaulle? — 445.